

Al barri de la Punta, al sud de la ciutat de València, Silvia i Federico encara resideixen a la barraca familiar que va heretar ella. Barraca la Fifla, se'n diu, i emergeix solitària enmig de l'escassa horta que sobreviu en ple segle XXI. Assejada per l'autopista del Saler i les vies del tren, des de la Punta hom fita la mastodòntica Ciutat de les Arts i les Ciències, els gratacels de l'avinguda de França i els dos grans centres comercials que l'envolten. És l'últim reducte agrícola d'una ciutat transfigurada.

Ves per on, Rafael Blasco s'ha mudat a la punta. Més concretament, a una punta de les Corts valencianes, on ha establert la seua barraca particular. Una barraca no adscrita, solitària com la de Silvia i Federico i envoltada de gegants com aquella, però gens bucòlica. La barraca de Blasco més aviat recorda *La barraca* de Blasco Ibàñez, la novel·la costumista publicada el 1898 que acaba amb una baralla molt violenta entre la família de Batiste i la de Pimentó.

Alberto Fabra l'ha decapitat –ara fa un any, retirant-li la condició de síndic parlamentari, i ara, la de diputat del PP– però ell no ha dubtat a continuar dins de l'hemicicle. El *blasquisme* perviu, ni que siga de manera unicel·lular, i amenaça d'amargar encara més l'existència del president de la Generalitat. De fet, els populars valencians no reeixien a convenir si era més contraproduent un Blasco dins del grup o un Blasco expulsat i “molt fotut”, tal com ha reconegut que es troba als ex-companys més afins.

Set vegades conseller, ho ha estat amb tres presidents del PP –Eduardo Zaplana, el transitori José Luis Olivas i Francisco Camps– i l'únic del PSPV-PSOE, Joan Lerma, que va destituir-lo l'any 1989 en esclatar el primer *cas Blasco*, quan era el titular d'Obres Públiques, Urbanisme i Transport. Procedia del FRAP i del PCE, va provar de conformar una Convergència valenciana amb la fusió de la Unitat del Poble Valencià –l'actual Bloc– i la regionalista Unió Valenciana, però seria amb el PP que faria el cim. No sols perquè va mantenir la confiança de tres presidents –i de Fabra, que en principi va mantenir-lo com a portaveu a les Corts–, sinó perquè se'l considerava l'autor intel·lectual de la desfeta de l'esquerra. El seu olfacte electoral, innat, sempre l'encertava més que no els estudis demoscòpics encarregats per partits i diaris.

Dimecres de la setmana passada Rafael Blasco va estrenar el seu escó de diputat no adscrit a les

La barraca (a la punta) de Blasco

Els nou imputats del PP a les Corts valencianes han passat a ser-ne vuit. Rafael Blasco, per a qui l'Advocacia de la Generalitat demana 11 anys de presó, renunciava després que Alberto Fabra convocara una votació del grup per expulsar-lo. El detonant, una entrevista televisiva. Blasco, però, continua a l'hemicicle, ara com a no adscrit.

Ara mira a l'altra banda de l'hemicicle i veu el PP. I quan observa la seua, es retroba amb el seu passat. O no, perquè ja han passat tants anys que el seu veí d'escó –a tres cadires buides de distància, en tot cas– és un Jorge Alarte que no va ingressar al PSPV-PSOE fins el 1997, quan ja treballava per a Zaplana.

Potser per això, quan dimecres de la setmana passada Blasco va seure per primera vegada al seu escó de no adscrit, ni tan sols no va mirar Alarte. Desterrat voluntàriament a la darrera filera de la

Cambra en perdre la secretaria general dels socialistes valencians l'abril del 2012, fou Alarte qui va ordenar la personació del partit en el *cas Cooperació*, que va denunciar en primera instància la diputada Clara Tirado. Com a acusació particular, l'advocat del PSPV-PSOE demana 15 anys de presó per a Blasco.

Tan sols un més que la Fiscalia i quatre més que l'Advocacia de la Generalitat, personada a instàncies d'Alberto Fabra, que es vanta d'haver marcat una línia roja contra la corrupció i ho exemplifica

Corts valencianes. A l'última filera de la banda esquerra de l'hemicicle, a tres escons –buits, de moment– del socialista Jorge Alarte.

amb mesures com aquesta. Certament, ha desposseït de qualsevol responsabilitat executiva els càrrecs de la Generalitat encausats en episodis de presumpta corrupció, però no ha pogut fer igual amb els diputats del seu grup parlamentari ni tampoc amb els alcaldes de ciutats tan importants com Alacant. Les actes són personals, i la seua capacitat de persuadir-los, mínima.

L'“especial sensibilitat” –ha admès el Consell– que desperta el desviament de fons dedicats a la cooperació ha dut Fabra a actuar de manera més contundent en aquest cas, fins al punt que va assegurar que no li anava a “tremolar la mà”. Però una vegada que l'Advocacia de la Generalitat va exigir presó per al seu diputat, el cap del Consell va estimar-se més de contemporitzar i esperar que s'obrija judici oral, un tràmit que encara pot tardar alguns mesos. La vista sembla inevitable, però prevalia el respecte –la por– a la figura de Blasco, tan admirat com temut al si del PPCV.

Les temences són tan reals com el desacomplexament de Blasco. Enmig de la maregassa que va aixecar la demanda de presó del govern valencià i la seua continuïtat –inexplicable– al grup popular de les Corts, Blasco va acudir el 19 de juny al programa de 13TV *El cascabel al gato* –una rèplica, amb presentador manllevat,

d'*El gato al agua* que emet Intereconomía TV– per sotmetre's a una entrevista que, en realitat, era una clatellada a Fabra amb barra lliure inclosa.

13 TV, la televisió catòlica que comanda el valencià José María Mas Millet, és el refugi momentani que va trobar Pedro García en abandonar la direcció general de RTVV –vegeu EL TEMPS núm. 1.386– per la seua implicació en el cas *Gürtel*, en concret dins de la branca que investiga la retransmissió de la visita papal del 2006. Francisco Camps, distanciat de Fabra pel tracte que el seu successor dóna als imputats i per la sanció de la gestió anterior que també l'ha caracteritzat, sempre ha estat una persona propera a Mas Millet i lloada per Pedro García i Rafael Blasco.

El fet cert és que Blasco va aprofitar l'altaveu en qüestió per refermar la seua innocència i expressar que “ningú amb autoritat en el PP no m'ha demanat que abandone el grup”, un torpede a la línia de flotació de Fabra, que mitjançant el seu vice-president, José Ciscar, feia setmanes que mostrava la porta d'eixida al seu diputat discol. En l'entrevista, Blasco va qualificar de “melindres” els membres de la direcció del PPCV i va recordar que Fabra fou imputat durant la seua etapa com a alcalde de Castelló de la Plana, i que una hipotètica dimissió

en aquell moment hauria evitat que avui presidira el Consell.

Sentenciat. Allò que no havia aconseguit l'Advocacia de la Generalitat, va obrar-ho la famosa entrevista. Fabra va obrir un expedient disciplinari amb reunió d'urgència –dissabte, 22 de juny– del comitè de drets i garanties del PPCV, que va determinar la suspensió de militància de Blasco i la inhabilitació temporal per a ocupar càrrecs públics “en el si del Partit Popular o en representació d'aquest”.

Amb tot, el reglament de les Corts és molt clar, i en els supòsits d'expulsió, obliga a convocar una votació interna del grup parlamentari, el resultat de la qual se li ha de comunicar a la Mesa. Fabra, decidit a desempallegar-se'n, va arriscar-se a una votació dividida i va voler arribar al plenari de la setmana passada amb Blasco foragitat. Dimarts 25 de juny, a les 18 hores, seria la votació fatídica.

Aquell matí, però, Blasco lliurava un document a la Mesa en què manifestava la seua voluntat de “passar a la condició de diputat no adscrit”, per bé que assegurava “indefensió” i desconèixer els motius per què se li havia obert un expedient disciplinari. “Propiciar una votació que es podria utilitzar com a signe de divisió entre els seus membres [del PP] és una imatge que desitge evitar”, reblava.

En color negreta, però, deixava constància que “en cas que prosperara el meu recurs davant el comitè de drets i garanties del Partit Popular i que es revocara l’acord adoptat respecte a la meua persona, sol·licitaré la meua reincorporació al GPP [grup parlamentari popular] de les Corts, d’acord amb l’article 27.3 del reglament de les Corts”.

I és que Rafael Blasco al·lega desco-neixement dels motius pels quals l’han donat de baixa temporal. Dimecres de la setmana passada, minuts abans d’estrenar-se com a diputat no adscrit, va afirmar que l’entrevista televisada era una “excusa” perquè hi havia vessat “informació”, però gens d’“opinió”. “Com us sentiríeu si anàreu al vostre lloc de treball i no us deixaren passar?”, va preguntar als periodistes en conferència de premsa, i va reconèixer que n’ha après molt, d’aquesta experiència. “Aprenc cada dia, fins i tot veient els partits de la Copa Confederacions”, va dir. En un passatge de la seua al·locució va arribar a col·lar una referència a “una persona que se’n va, Nelson Mandela”.

En una de les converses interceptades a la trama que presumptament va desviar més de set milions d’euros dedicats a la cooperació amb el Tercer Món i que capitanejava l’alzireny Augusto César Tauroni, es parla de “dar prioridad a lo nuestro antes que a los negratos”, l’origen dels quals resulta ser “Negrolandia”. Blasco animava Tauroni a presentar-se a tants concursos com pogueren: “Lo que no podemos estar es en cierto monocultivo. El que es monocultivo acaba hartándose de comer melones todos los días, pero es que ahora hay posibilidades de estar en varios sitios o por lo menos intentarlo” [sic]. En l’entrevista a 13TV Blasco va dir que la mitjana de les seues converses amb Tauroni era de tres minuts mensuals. Si més no, les interceptades per la policia, perquè darrerament Blasco optava per les cabines telefòniques, com va testimoniar el diari *Levante-EMV* a través de diverses fotografies.

El drama de Blasco és que la petició de presó –la mínima, d’11 anys– correspon a la primera peça, que té a veure amb la fundació Cyes i el presumpte desviament d’1,7 milions d’euros a la compra de pisos i garatges. La denúncia davant la Fiscalia va presentar-la la diputada socialista Clara Tirado, i després en va venir una altra, signada per Mireia Mollà

–diputada de Compromís–, que se centra en la fundació Hemisferio i podria haver significat la malversació de més de sis milions d’euros. En total, hi ha una trentena d’imputats, entre els quals habituals col·laboradors de Blasco com ara Josep Maria Felip –procedent, com ell, de les antípodes polítiques del PP–, Alexandre Català o Tina Sanjuán.

Missa de difunts. Ja en van algunes, des que el febrer del 2009 va esclatar el cas *Gürtel* i la cascada de casos de corrupció va inundar la política valenciana. Les jornades de dol, els soterrars polítics, ja han dut a la tomba Francisco Camps –ex-president– i Ricardo Costa –ex-sindic–, i ara, a Rafael Blasco. La seua ha estat una mort en diferit, segons diria María Dolores de Cospedal. Defenestrat del grup, aïllat a una punta de l’hemicicle, en les sessions plenàries de dimecres i dijous passats, Blasco va rebre el condol de més d’una desena d’ex-companys. El més efusiu de tots, el de Rita Barberà, que no va reprimir-se i fou aplaudida pels diputats de l’oposició. Ella els va respondre amb una salutació torera.

“Si haguérem votat l’expulsió de Blasco, no hi hauria hagut fuites, aquest partit és molt presidencialista”, assegura un diputat del PP. “N’hi hauria hagut tres, si no quatre”, pronostica un altre, que hi posa noms: Alfonso Rus –qui ja havia manifestat la seua decisió de no acudir-hi–, Francisco Camps i Milagrosa Martínez, amb el dubte de l’ex-alcalde d’Alacant Luis Díaz Alperi.

N’ha eixit reforçat, Fabra? De versions, n’hi ha molt variades. La més estesa és que sí, però uns altres esperen fins a les eleccions europees de l’any vinent: “Si el resultat és sensiblement per sota de la mitjana del partit a Espanya, Madrid podria buscar un candidat alternatiu el 2015”, explica una font que constata una evidència: “Fabra no els enamora”. El problema és que no es percep cap alternativa seriosa. Si de cas Rus, crític amb Rajoy, Cospedal i Fabra mateix, però que amb prou feines si controla la direcció provincial de València.

La pròxima obertura de judici oral als diputats Milagrosa Martínez, Vicente Rambla i Angélica Such serà la següent prova de foc per a Fabra. Tres no adscrits més? No. Tothom ho descarta.

Victor Maceda

Rafael Blasco, diputat no adscrit. Esperàveu que el cas Cooperació, que vau destapar conjuntament, arribaria fins aquest punt?

—CLARA TIRADO: Encara podria haver arribat més lluny, Blasco no hauria d’estar assegut a l’escó, és indigne dels valencians. Es tracta del cas de corrupció més repugnant que hem patit, el president Fabra li n’hauria d’haver exigut l’acta.

—MIREIA MOLLÀ: Hi ha tants factors que no depenen de tu... Quan presentes la denúncia, fa l’efecte que queda als llimbs, no saps ben bé què passarà amb ella. Personalment, però, he comprovat que la Fiscalia ha arribat tan lluny com podia, cosa que agraeix molt. De documentació, en tenia bastant, però no era tan evident com la de la fundació Cyes aportada per Clara: mentre en aquell cas era senzill de resseguir la pista dels diners, de la fundació Hemisferio jo tan sols disposava de la quantitat de diners desviada. Han calgut intervencions telefòniques i molta investigació policíaca per desllorigar els interessos de la xarxa liderada per [Augusto César] Tauroni.

—C. TIRADO: La feina de la Fiscalia i de les dues jutgesses d’instrucció ha estat encomiable, hi han aprofundit tant com han pogut. Ara bé, sabent tot el que ja sabia, Fabra hauria d’haver actuat molt abans. L’informe de duanes de l’Agència Tributària, per exemple, va certificar que el contenidor amb material per a prevenir la violència sexual contra les xiquetes mai no arribà a Malabo [Guinea Ecuatorial]. L’informe elaborat pel Consell i que no es va fer públic també confirmava les irregularitats que havíem denunciat...

—En efecte, tothom coincideix que, de tots els casos de corrupció que assetgen la política valenciana, aquest és dels menys onerosos, però en canvi és el més fastigós de llarg.

—C. TIRADO: La xifra que es baralla va dels set als nou milions d’euros, però...

—MIREIA MOLLÀ: ...Ara es ramificarà, de segur que sí. Han començat a investigar la penetració de la trama en les conselleries per on va passar Blasco. No va ser fins la seua arribada a la de Solidaritat i Ciutadania –una conselleria humil, amb uns treballadors i un entorn, el de l’associacionisme, més sensibilitzat que no uns altres– que tot plegat va explotar. En realitat, però, ha estat un *modus operandi*. El cas *Cooperació* es rebatejarà com el cas *Blasco*.